

МА ДЗИЕН
ПРЕДГОВОР ОТ АВТОРА ЗА
БЪЛГАРСКИТЕ ЧИТАТЕЛИ.
БУДИСТКОТО ЦАРСТВО
ТИБЕТ

Превод от китайски: Стефан Русинов, 2014

chitanka.info

Много се радвам, че разказите ми ще бъдат издадени в България — страна, която никога не съм посещавал. Да, книгите често ходят там, където писателите едва ли някога ще стъпят — такава ни е съдбата. Чел съм безброй класически произведения, чиито автори също не са ходили в Китай. От „Спасеният език“ на Елиас Канети добих представа за живота на българите — в същността си литературата е въобразена реалност...

Книгата „Изплезе си езика“ описва високопланинския Тибет, не Китай. През 1983 г., докато излизах от участъка, където бях задържан, един полицай ми каза: „Ако не кротнеш най-сетне, ще направя така, че да изчезнеш, без никой да усети“. Бях в безизходица. Когато един елен е преследван от ловци, колкото по-далеч избяга, толкова по-безопасно е за него. Далечината е раят на надеждата, та напуснах Пекин и заскитах из Китай.

През май 1986 г. пристигнах в Лхаса и заварих голямото честване по случай тридесет и пет години от „освобождението“ на Тибет. За затворения Китай Тибет представляваше възможно най-далечното Будистко царство. С такива очаквания стъпих в тази земя, пълна с дула на оръжия. Всички китайци и тибетци, получили разрешителни за влизане, носеха чисто нови дрехи, пееха „Комунистическата партия дойде — горчивото ще стане сладко“ и танцуваха пред военните камиони с картечниците: чиста проба военно-политическо представление, толкова разочароващо.

Набелязах си два маршрута и през следващите два месеца бродих из У-Цанг^[1]. Най-незабравимите ми впечатления, освен небесното погребение, бяха от това, че в Земята на Буда не бе останал никакъв Буда^[2] — над шест хиляди манастира и храма бяха превърнати в руини, а от случайно оцелелите седем-осем нямаше нито един изцяло непокътнат. Заради политиката по възстановяване на религията от селата се събираха стари и млади монаси, повечето от които идваха само за яденето. Манастирите бяха накичени с монашески правилници: „... обичай държавата, обичай Комунистическата партия... в манастира учи марксизъм, осъзнай идеализма и материализма като два противоположни светогледа...“. А полицаите се бяха настанили в манастирите и наглеждаха ламите, четящи сутри. Съчетанието от политически терор, религия (най-вече

тибетски будизъм) и миряни ме объркваше. Толкова дълго мечтаната Чиста земя^[3] се оказа мястото, в което най-трудно можех да остана.

Когато се върнах в Пекин, в главата ми беше все така пусто. Взех да търся вътрешен баланс чрез писане. Исках да вникна в любовта и морала на Будисткото царство от позицията на търсеция свобода пътешественик, да опиша усещанията си от платата на Тибет.

След като написах разказите от тази книга, отидох в Хонгконг, наех си легло в дома на един търговец на изкуство и всеки ден рисувах маслени картини по негова поръчка, за да преживявам. Една вечер на екрана на телевизора му изскочи кадър от Централната китайска телевизия. Говорителят тъкмо казваше: „... Разказите на Ма Дзиен са написани през погледа на безделник, вулгарният му стил злепоставя тибетските ни съотечественици, на нито едно място в текста не е показана борбата, която тибетският народ води за изграждането на нов социалистически Тибет. Това е едно долно произведение...“. Уведомиха всички служби да не се разпространяват или четат разказите, които незабавно бяха „претопени“. Оттогава появата на книгите и името ми са забранени в Китай, а аз се превърнах в несъществуващ жив човек.

Първоначалната идея на тези разкази за Тибет беше да покажа съдбата на хората, изгубили свободата си и превърнати в затворници в Царството на Буда, а накрая самият аз изгубих свободата си и също като Георги Марков се превърнах в държавен враг...

Ние, хората, сме крехки, но четенето ни свързва в едно цяло и така ставаме силни. Искам първо да благодаря на читателя, купил тази книга, както и на преводача Стефан Русинов и на издателство „Жанет 45“.

Желая ви живот, изпълнен с аромат на рози.

Ма Дзиен, Лондон, 13 ноември 2013 г.

[1] Кхам, Амдо и У-Цанг са трите исторически области, на които се дели Тибет, като последната е най-отдалечената от Китай. — Б.пр. ↑

[2] Буда („пробуден“, „просветлен“, санскр.) — както епитет за първото духовно пробудило се същество в определена епоха, така и нарицателно за историческата фигура Сидхарта Гаутама (живял някъде между VI и V в. пр.Хр.), чиито разсъждения и пример стават основа на будизма и който сега е възприеман като бог или пророк в различните

течения на вдъхновената от него религия. Наричан е още *Шалямун* („мъдрецът от рода Шакия“). Когато се говори за „буди“, става въпрос за исторически или легендарни личности, смятани от поне едно направление в будизма за „пробудени“. Така или иначе, върховен сред тях остава Гаутама. ↑

[3] Амитабха („безкрайна светлина“, санскр.) — някогашен монах, дорасъл, благодарение на многобройните си добри дела, до бодхисатва^[4] и накрая буда. Основната фигура, почитана от будизма на Чистата земя, направление в махаяна (едно от двете големи разклонения на съвременния будизъм). Чистата земя е райско място на мир и красота, неподвластно на кармичния кръговрат, в което Амитабха и други бодхисатви учат новопристигналите как да постигнат пълно просветление. ↑

[4] Бодхисатва („устремен към пробуждането“, санскр.) — просветлена личност, поела по пътя към превръщането си в буда и готова да помогне за пробуждането на всички, впримчени в колелото на *самсара*. „Петимата велики бодхисатви“: Авалокитешвара, Манджушри, Кшитигарбха, Махастхамапрапта, Самантабхра. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.